

Jan Thiele
Jeg testamenterer
288 sider
Egolibris

Det er altså en sjov krimi den her. Anderledes, begavet og skrå.

Her er Mellem-Frans, Over-Franz, dovne Benny Jacobsen, her er nogle der dasker ned ad trappen, her er nogle der medbringer en stempelkaffe som alternativ til en kaffemaskine-kaffe. Her er flabede kommentarer som tak for lort, her er chefen og alle hans lakajer.

Det spændende ved bogen er, at nu kan man altså godt skrive en krimi, der ikke nødvendigvis holder sig til en bestemt skabelon over, hvordan krimier skal skrives men mere ud fra, hvordan folk reagerer. Det synes som om, forfatteren har ladet romanen udvikle sig, mens han skrev den. Og det er ganske befriende. Det er en fest at læse den.

Kort og godt har den tidligere detektiv Frants Hjejle fået job som sælger på et forlag. For flere år siden blev forlagets direktør myrdet, men det rager, for nu at blive i bogens sprogbrug, Frants en papand. Og da politiet beder om hans hjælp, er han ganske afvisende.

Så bliver Hjejle fyret som skudt ud af tågen. Og så kan det nok være, han begynder at interessere sig for sagen. Han kontakter en tidligere forlagsmedarbejder, der har været sigtet i sagen. Og så begynder jagten på, hvem der egentlig myrdede direktøren dengang.

En hurtig læst krimi uden så mange dikkedarer.